

[Statsministeren.]

den engangsskat, der nu er foreslået. Der er vel ingen, der kan være i tvivl om, at alle befolkningsgrupper i så fald ville være kommet til at betale denne skat, altså også de erhvervsdrivende og personer, som enten ingen indkomststigning har eller har en indkomststigning, der ligger under gennemsnittet. Og jeg må igen spørge hr. Hilmar Baunsgaard: ligger det inden for hr. Hilmar Baunsgaards erindring, at han tidligere har været med til at gennemføre den slags ting uden at lave undtagelser for erhvervsdrivende, der måtte have haft en indkomstudvikling, der lå under den gennemsnitsmæssige stigning? Jeg tror, at hr. Hilmar Baunsgaard vil erindre, at det har han medvirket til.

Jeg har svært ved at se, at vi principielt kan ændre noget i det, vi har foreslået. Vi kan ikke ændre det. Vi siger: lønmodtagerne betaler deres andel ved at give afkald på en dyrtidsportion, som de overenskomstmæssigt har ret til, eller som de, hvis de er tjenestemænd, lovgivningsmæssigt har ret til. Det giver for dem en begrænsning i deres forbrug. De, der ikke er lønmodtagere, må tage en tilsvarende begrænsning i deres forbrug gennem en opkrævning af en engangsskat. Men det er da givet, at dette sagligt er det rigtige. Ved at opsplitte de ofre, der skal ydes, på denne måde undgår vi en stigning i omkostningsniveauet for de erhvervsdrivende. Ved at spalte byrdefordelingen op på den måde begår vi ikke nogen uret mod de erhvervsdrivende, vi hjælper dem tværtimod ved at gøre deres konkurrencemæssige evne over for varer fra udlandet bedre, end den ellers ville have været.

Jeg ved godt, at man i de — ja, det må man vel ikke sige — valgtaler, vi har hørt her i dag ... (Ninn-Hansen: Dette var den første!). Ja, det var vist den første, ikke? Ja, jeg har tilstrækkelig sans for humor til at høre hr. Ninn-Hansens bemærkning. Jeg synes, den var velplaceret. Jeg ved godt, at oppositionspartierne vil søge at fremstille den af skiftende socialdemokratiske regeringer førte politik som noget, der ikke har givet et positivt resultat. Det er jo givet, at disse partier vil komme ud i store vanskeligheder, når de skal prøve at dokumentere disse påstande. Lad os bare tage de 5

år fra 1961 til 1965; så er produktionen her i landet steget med 24 pct. eller med næsten 4½ pct. om året. Det er også efter vesteuropæisk målestok en meget betydelig stigningstakt i den danske økonomi. Inden for industrien har fremgangen været endnu stærkere. I de 5 år, jeg nævnedes, er den producerede mængde steget endnu stærkere, nemlig med ca. 35 pct. eller med 6 pct. om året. Der har været en rivende fremgang i industrieksporten; i de samme fem år er værdien af industrieksporten steget med 86 pct. Det er værd at bemærke, at industrien eksporterer en stadig voksende andel af sin samlede produktionsværdi; i 1965 var det 25,8 pct. mod kun 21,6 pct. i 1961. Det tyder på, at dansk industri er særdeles konkurrencedygtig, og denne velstandsstigning er blevet vel udnyttet. Der er kommet gang i boligbyggeriet som ingen sinde før. Ved udgangen af 1956 havde vi 23.000 lejligheder under opførelse; i 1961 var tallet steget til 34.000, og ved udgangen af 1966 havde vi næsten 57.000 lejligheder under opførelse. Indsatsen på undervisningsområdet er i de fem år forøget med ca. 60 pct., målt i faste priser. Der er sket en vældig indsats i for sorgen for pensionisterne. Fra 1961-62 til 1966-67 er realværdien af udgifterne til folke- og invalidepension steget med over 50 pct. Realtimelønnen er steget med 23 pct. eller med mere end 4 pct. om året.

Hertil kommer som det måske allervæsentligste, at vi har nået at fastholde den fulde beskæftigelse. I 1956 havde vi en ledighed på 11 pct., i 1961 var vi nået ned på 4 pct., men i treåret 1964-66 har vi fastholdt en ledighedsprocent i gennemsnit på 2,6 pct. Der har i efteråret været tendenser til stigning i ledigheden, men regeringen fremlagde resolut sit 13 punkts program for at styrke erhvervslivet og fremme beskæftigelsen. Lige så resolut handlede vi, da den engelske devaluering skabte en ny trussel mod erhvervslivet og beskæftigelsen.

Det er for os afgørende af få denne linje videreført. Den fulde beskæftigelse er for regeringen og socialdemokratiet et vigtigt selvstændigt mål, men samtidig ønsker vi at bane vejen for løsningen af en række andre centrale opgaver, som netop kun kan løses, hvis den hidtidige linje videreføres.

Vi ønsker en fortsat udbygning af pen-